

Arrest

nr. 129 287 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Grozny, Tsjetsjenië. Op 29 november 2002 bent u op officiële wijze gehuwd met Y.(...) I.(...). Omdat uw echtgenoot een extreem religieuze wahabiet was en u door hem werd mishandeld, bent u op 13 juni 2008 op religieuze wijze gescheiden van hem. Na uw scheiding liet uw broer u weten dat u met niemand anders een relatie mocht hebben. Hij zou u vermoorden indien u dat wel deed. Echter, via de school waar u werkte als leerkracht, ontmoette u een vrouw, genaamd R.(...)K.(...) waarmee u in 2009 een

geheime relatie begon. In de avond van 4 of 5 augustus 2010 werden jullie door politieagenten betrappt tijdens een intiem moment in een wagen op een afgelegen plaats. Deze agenten zeiden dat zij jullie hadden gefilmd met de camera op hun gsm. Jullie werden door hen vernederd en geslagen. Uw gsm werd afgenomen en u kreeg te horen dat men uw familie zou inlichten. Om dit te vermijden kocht u de politie om met 11000 roebels en uw gouden ring. Op 10 augustus 2010 werd u door de politie opgebeld en er werd u gezegd dat u aan hen opnieuw geld diende te geven. Zo niet zouden zij uw ouders op de hoogte brengen. Ook uw vriendin R.(...) werd door de politie opgebeld en gevraagd om geld. Echter, geen van beide heeft nog geld aan de politie overhandigd. Omdat u bang was dat uw relatie met R.(...) alsook het incident bekend zou worden, besloot u uit Tsjetsjenië te vluchten. Ook R.(...) besloot te vluchten. Op het moment van uw vertrek, was er niemand van uw familie op de hoogte van uw relatie met R.(...). U bent op 25 augustus 2010 in België aangekomen en diezelfde dag vroeg u voor de eerste maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten. In september 2010 ontving uw moeder nog twee convocaties voor u. Uw moeder nam contact op met u en u vertelde haar over het voorval van augustus 2010, maar zei dat dit voorval met een man was gebeurd. U zei toen niets over R.(...). In oktober 2010 kwamen er enkele politiemedewerkers naar uw moeder om te vragen waar u was. Uw moeder vroeg waarom u werd gezocht en de agenten vertelden uw moeder vervolgens over het incident met R.(...). Ook uw broer kwam dit te weten en hij liet verstaan dat hij u zou vermoorden als hij u zag. Het Commissariaat-generaal nam op 23 december 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bij arrest d.d. 12 maart 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Ook uw cassatieberoep bij de Raad van State werd op 11 mei 2012 verworpen. U keerde niet terug naar uw herkomstland en op 29 augustus 2012 diende u een tweede asielaanvraag in. U verwees naar uw vrees vermoord te worden door uw broer of uw ex-man omwille van uw relatie met een vrouw. U verklaarde dat u driemaal werd opgeroepen door de politie van Grozny voor gehoor en dat uw moeder door uw ex-man in mei 2012 werd aangevallen daar hij u en de kinderen zocht. Op 6 september 2012 sloot de Dienst Vreemdelingenzaken deze asielaanvraag af met een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Tegen deze beslissing stelde u geen beroep in. Zonder teruggekeerd te zijn naar uw land van herkomst diende u op 13 september 2012 voor de derde maal een asielaanvraag in. U verklaarde dat uw problemen nog steeds actueel zijn en dat uw moeder een oproepingsbrief van het parket had opgestuurd die u nog niet had ontvangen. U stelde dat u bang was voor uw kinderen. Op 24 september 2012 sloot de Dienst Vreemdelingenzaken deze asielaanvraag af met een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Ook tegen deze beslissing ging u niet in beroep. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende u op 27 juni 2014 een vierde asielaanvraag in. Uw huidige asielaanvraag steunt enerzijds op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet. Zo herhaalt u dat u omwille van een intieme relatie met een vrouw problemen kreeg met de politie en met uw broer en stelt u dat deze problemen nog steeds actueel zijn. Anderzijds vermeldde u nieuwe problemen die recentelijk waren ontstaan. Zo vernam u dat uw man, van wie u op religieuze wijze scheidde in 2008 maar met wie u nog steeds officieel gehuwd zou zijn, zich dit jaar had aangesloten bij de troepen van Kadyrov en met het Bataljon Vostok naar Oekraïne werd gestuurd om de Russische separatisten te ondersteunen. In Oekraïne verliet uw man zijn eenheid echter en sloot zich aan bij de strijders van de Oekraïense overheid. Omwille hiervan vreest u dat u en uw kinderen bij een terugkeer vervolgd zouden worden door de autoriteiten. Ter staving van uw asielrelaas legde u een attest van BTI d.d. 24 juni 2014 en een brief van het "World Chechen Congress" d.d. 4 augustus 2014 voor.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uw huidige asielaanvraag steunt enerzijds op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet. Zo herhaalt u dat u omwille van een intieme relatie met een vrouw problemen kreeg met de politie en met uw broer en stelt u dat deze problemen nog steeds actueel zijn. Anderzijds vermeldde u nieuwe problemen die recentelijk waren ontstaan. Zo vernam u dat uw man, van wie u op religieuze wijze scheidde in 2008 maar met wie u nog steeds officieel gehuwd zou zijn, zich dit jaar had aangesloten bij de troepen van Kadyrov en met het Bataljon Vostok naar Oekraïne werd gestuurd om de Russische separatisten te ondersteunen. In Oekraïne verliet uw man zijn eenheid echter en sloot zich aan bij de strijders van de Oekraïense overheid. Omwille hiervan vreest u dat u en

uw kinderen bij een terugkeer vervolgd zouden worden door de autoriteiten (4e AA CGVS 5/08/2014 p. 6-8; 4e AA DVZ verklaring, rubriek 15, 17).

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag op 23 december 2011 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd bij arrest d.d. 12 maart 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, die concludeerde dat u er niet in slaagde de kern van uw asielrelaas, namelijk uw beweerdde homoseksuele geaardheid en de hieruit voortvloeiende problemen en gevaar aannemelijk te maken. Het cassatieberoep dat u hiertegen indiende bij de Raad van State werd op 11 mei 2012 verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Bovendien oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken inzake de daaropvolgende aanvragen die u inhoudelijk verbond aan uw oorspronkelijke asielaanvraag, telkenmale dat er geen elementen of gegevens door u werden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Zodoende werden uw tweede en derde aanvraag niet in aanmerking genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Rekening houdend met wat voorafgaat, dient naar aanleiding van uw huidige, vierde asielaanvraag te worden nagegaan of er, wat u betreft, een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans alsnog aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet – uw initiële problemen waarvoor u naar België bent gekomen zijn nog steeds actueel (supra) – moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Meer nog werd er enkele bijkomende inconsistenties en tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen, waardoor de geloofwaardigheid van uw oorspronkelijke asielrelaas, alsook uw nieuwe verklaringen, (verder) onderuit wordt gehaald.

Zo maakte u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag geen enkele melding van uw oorspronkelijke asielmotieven, namelijk uw problemen met de politie en met uw broer omwille van uw intieme relatie met een vrouw. U haalde daarentegen aan dat u destijds uw land van herkomst was ontvlucht omwille van de problemen van uw man Isa, door wie u immers zelf problemen had gekregen met de overheid, hetgeen ‘opgelost’ raakte nadat uw man zich had overgeleverd aan de overheid en zich aansloot bij de troepen van het Kadyrov-regime (4e AA DVZ verklaring, rubriek 15). Van dit laatste maakte u dan weer geen enkele melding naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen. Pas toen u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u melding van de problemen die u tijdens uw vorige aanvragen uiteen hebt gezet en verklaarde u dat deze nog steeds actueel zijn (4e AA CGVS 5/08/2014, p. 6, 8). Echter, toen u nadien herhaaldelijk werd gevraagd wat u vreest bij een eventuele terugkeer, maakte u opnieuw geen enkele melding van uw oorspronkelijke terugkeervrees zoals u die naar aanleiding van uw vorige aanvragen uiteen hebt gezet, en verklaarde u zowaar behoudens problemen in verband met uw mans activiteiten in Oekraïne niets anders te vrezen (4e AA CGVS 5/08/2014, p. 11). Dit gegeven doet enerzijds verder vragen rijzen bij uw initiële vluchtmotieven.

Het feit dat u een geheel ander en nieuw vluchtmotief opgeeft bij het indienen van uw vierde asielaanvraag, hetgeen u voordien nooit aanhaalde als reden van uw vlucht, en hierbij aanvankelijk geen enkele melding meer maakte van het vluchtmotief dat u naar aanleiding van uw vorige aanvragen aanhaalde, haalt niet enkel de geloofwaardigheid van uw oorspronkelijke maar ook deze nieuwe vluchtmotieven onderuit. Van een asielzoeker die zijn/haar land van herkomst ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij/zij alle elementen ter ondersteuning van zijn/haar asielaanvraag van meet af aan op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

Toen u in het kader van onderhavige aanvraag tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal werd gewezen op uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u destijds uw land van herkomst was ontvlucht omwille van de problemen van uw man, door wie u immers zelf problemen had gekregen met de overheid, antwoordde u dan weer dat u géén problemen hebt gekend met de autoriteiten in uw herkomstland omwille van uw man. U legde uit dat u hiermee louter doelde op de privéproblemen – problemen van huiselijk geweld – tussen u en uw man die u destijds hebt gekend (4e AA CGVS

5/08/2014 p. 6), en die u in het kader van uw eerste asielaanvraag vermeldde. Deze uitleg kan bovenstaande tegenstrijdigheid echter geenszins opheffen, daar u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel uitdrukkelijk aangaf problemen te hebben gekend met de autoriteiten omwille van uw man, te meer daar u hieraan toevoegde dat 'deze problemen opgelost raakten' nadat uw man zich had overgeleverd en zich aansloot bij de troepen van het Kadyrov-regime (4e AA DVZ, verklaring, rubriek 15). Bovendien werden uw verklaringen u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog in het Russisch voorgelezen, hetgeen u ter bevestiging hebt ondertekend, en verklaarde u op het Commissariaat-generaal aanvankelijk in dit verband dat uw verklaringen er correct werden genoteerd (4e AA CGVS 5/08/2014 p. 4-5).

Aangezien deze elementen betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas, namelijk de reden(en) van uw vlucht uit uw herkomstland, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent consistente en coherente verklaringen aflegde, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder aangetast.

Aangaande de verklaringen die u aflegt met betrekking tot nieuwe gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag – Uw (ex-)man had zich overgeleverd en aangesloten bij troepen van het Kadyrovregime. Ter ondersteuning van de Russisch gezinde rebellen werd hij naar Oekraïne gestuurd. Daar verliet hij echter het Russisch gezinde bataljon en sloot zich aan bij de Oekraïense strijdkrachten. U en uw kinderen zouden indien u zou terugkeren door dit verraad van uw echtgenoot in levensgevaar verkeren, daar de autoriteiten jullie medeverantwoordelijk achten voor zijn daad (4e AA DVZ, verklaring, rubriek 15-18; CGVS 5/08/2014 p. 3, 7-9), - moet ten slotte worden opgemerkt dat deze niet overtuigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen naar aanleiding van uw vorige aanvragen, die op basis van bovenstaande argumenten in het kader van uw huidige aanvraag enkel verder werd bevestigd, reeds een ernstig voorbehoud plaatst bij de geloofwaardigheid van de nieuwe door u aangehaalde problemen in verband met de activiteiten van uw (ex-)man in Oekraïne.

Zij daarnaast benadrukt dat, hoewel jullie nog steeds wettelijk gehuwd zijn, u en uw man in 2008, d.i. zes jaar geleden, op religieuze wijze scheidden, dat jullie sindsdien niet meer samenwoonden en dat u voor het laatst contact met hem had in 2009 (1e AA CGVS 10/06/2011 p. 3-5). Aangezien u verklaarde dat uw (ex-)man zich (na jullie scheiding) uiteindelijk had 'overgeleverd' aan de overheid, waarna hij zich aansloot bij de troepen van het Kadyrov-regime (4e AA DVZ verklaring, rubriek 15), kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de autoriteiten in dergelijke omstandigheden weet zouden hebben van uw (ex-)mans achtergrond en bijgevolg zijn gezinssituatie. Zodoende is het weinig waarschijnlijk dat u en/of uw kinderen in dit verband nog gevisieerd zouden worden.

Hoe dan ook blijkt uw verklaring dat u bij een terugkeer vervolgd zou worden door de autoriteiten omdat uw (ex-)man in Oekraïne zou zijn overgelopen en zich aansloot bij de 'Oekraïense strijders', louter een veronderstelling die u niet hard kunt maken. Er zijn immers geen enkele concrete aanwijzingen voorhanden waaruit blijkt dat u effectief gevisieerd zou worden in dit verband (4e AA CGVS 5/08/2014 p. 7-9; 4e AA DVZ verklaring, rubriek 15, 17). U beweerde weliswaar dat u van uw moeder vernam dat zij door de wijkagent werd bezocht die haar vragen stelde over uw verblijfplaats. U verklaarde evenwel dat hierbij verder geen concrete uitleg werd gegeven, doch louter vragen werden gesteld over uw verblijfplaats (CGVS 4e AA 5/08/2014 p. 10). Bijgevolg is er geen aanwijzing voorhanden waaruit blijkt naar aanleiding van wat dit bezoek van de wijkagent aan uw moeder zou hebben plaatsgevonden.

Waar in de brief van het "World Chechen Congress" die u neerlegt ter ondersteuning van uw nieuwe verklaringen, vermeld wordt dat omwille van 'de daad' van uw echtgenoot in Oekraïne uw persoonlijke situatie verergerd is, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen en de inhoud van deze brief enkel kan worden afgeleid dat de persoon die deze brief heeft opgesteld zich hiervoor louter gebaseerd heeft op uw verklaringen. In de brief wordt immers geen melding gemaakt van andere bronnen of eigen onderzoek waaruit deze informatie bekomen werd, niettemin u aangaf dat de auteur van de brief naar Oekraïne was gegaan om 'uw zaak' te onderzoeken (4e AA CGVS 5/08/2014 p. 3-4). Hoe dan ook blijkt evenmin uit deze brief dat enige concrete aanwijzing voorhanden is waaruit blijkt dat u omwille van de activiteiten van uw (ex-)man van wie u zes jaar geleden op religieuze wijze scheidde, bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland effectief problemen zou kennen.

Uit het attest van het Federaal Bureau van Technische Inventarisatie (BTI) kan ten slotte louter worden opgemaakt dat u in Tsjetsjenië geen woonst (meer) bezit. Verder voegt dit attest niets toe aan de door u ingeroepen terugkeervrees. Het loutere feit dat u geen eigen woonst meer bezit in uw land van herkomst, betreft een aspect van socio-economische aard en kan niet aanzien worden als een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan dit beschouwd worden als een ernstig gevaar voor uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het

administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op overschrijding van de bevoegdheden, een manifeste appreciatiefout en de schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 10, 15 en 39 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (P.B. L 326, 13 december 2005), de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, de artikelen 39/68/2, 48/3, 48/4, 51/8, 57/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van

29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 16 en 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het rechtsbeginsel van het recht op verdediging en de zorgvuldigheidsplicht.

In een eerste grief voert verzoekster onder verwijzing naar artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan dat *in casu* het gehoorverslag door de ambtenaar "LVB" van de Dienst Vreemdelingenzaken werd "afgenomen" met een onleesbare handtekening. De aanwijzingen zijn volgens verzoekster niet voldoende om te bewijzen dat de verklaringen door een "gemachtigde minister" afgenomen werden in overeenstemming met de bepalingen van artikel 51/8. Bijgevolg vermeldt het gehoorverslag in strijd met de artikelen 16 en 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen identiteit van de agent en geen duur van het gehoor, aldus verzoekster. Verzoekster besluit uit het voorgaande dat de inhoud van dit document dan ook geen bewijswaarde kan hebben en stelt dat de beslissing die gebaseerd is op dit onregelmatig gehoorverslag zich de onregelmatigheden toe-eigent.

In een tweede grief poneert verzoekster dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste appreciatiefout maakt en de zorgvuldigheidsplicht alsook artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen miskent waar de verwerende partij beslist dat de nieuwe documenten niet de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. In concreto stelt verzoekster het volgende:

"(...) Enerzijds steunt haar huidige asielaanvraag op dezelfde motieven. Betreffende haar problemen met de autoriteiten heeft Mevrouw tijdens haar gehoor bij het CGVS het feit benadrukken dat ze heeft nooit gezegd dat de problemen volledig waren opgelost. Ze heeft gewoon laten weten dat ze niet zo zwaar waren in die periode en nu zijn ze globaal geworden (p.7).

Anderzijds om zijn vierde asielaanvraag te ondersteunen vermeldt ze nieuwe problemen die recentelijk waren ontstaan. Ze legt de volgende nieuwe documenten neer een attest van BTI d.d. 24 juni 2014 en een brief van het "World Chechen Congress" d.d. 4 augustus 2014 voor.

Betreffende de brief van het "World Chechen Congress" zegt het CGVS dat de persoon die deze brief heeft opgesteld zich hiervoor louter gebaseerd heeft op haar verklaringen. Met dit document heeft verzoekster uitgelegd dat het over een desertie geval gaat. In dit geval is niet enkel haar man verantwoordelijk maar heel zijn familie. Ook verzoekster. Dus kan heel de familie aansprakelijk worden gesteld. Het gaat over de regels geboden aan de Tsjetsjeense cultuur en het Kadyrov-regime. De mensen die de brief hebben geschreven verzoeken de Belgische asieldiensten om haar politiek asiel te geven. Het document komt van een officieel geregistreerde organisatie met meerdere afdelingen in verschillende landen. Ze heeft deze organisatie in Antwerpen gesproken. De persoon die de brief heeft geschreven is gespecialiseerd. Hij is een assistent van een volksvertegenwoordiger in het Europees parlement (p.3). Mevrouw heeft ook het feit benadrukken dat deze man naar Oekraïne is gegaan om haar zaak te onderzoeken en dat die info is terug te vinden op de website. Inderdaad gaat het over officiële informatie (p.4).

Betreffende het attest van het Federaal BTI zegt het CGVS dat uit dit attest kan louter worden opgemaakt dat ze in Tsjetsjenië geen woonst meer bezit. Met dit document wil Mevrouw aantonen dat ze geen bezittingen, eigendommen heeft om terug te keren. Dit element moet wel in aanmerking genomen worden. Als Mevrouw naar Rusland teruggestuurd is weet ze niet waar ze kan gaan. Inderdaad heeft ze geen woonst meer en is haar familie op de hoogte van haar relatie met een vrouw. Daarom kan ze bij haar familie ook niet gaan.

Het CGVS heeft niet rekening gehouden met deze elementen. Bijgevolg, maakt de tegenpartij een manifeste fout en miskent het artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003. De beslissing wordt niet wettelijk gemotiveerd en de artikelen 2 en 3 van de wet van 1991 werden geschonden). Het CGVS miskent ook de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15.12.80."

In een derde en laatste grief verwijst verzoekster naar de artikelen 3 en 13 van het EVRM en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Voorts wijst verzoekster erop dat artikel 47 het recht op een doeltreffende voorziening in rechte garandeert, alsook dat eenieder de mogelijkheid heeft om zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Deze bepaling is van algemene toepassing (HvJ, 22 november 2012, C-277/11) en deze zaak voert het recht uit van de Unie,

aldus verzoekster, die verduidelijkt dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet de omzetting vormen van het Europese recht en in het bijzonder van de Richtlijn 2005/85/EG, waarvan artikel 39 het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte, artikel 15 het recht op rechtsbijstand en vertegenwoordiging garandeert en artikel 10 a) het recht garandeert om te worden ingelicht over de procedure en over de rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien asielzoekers hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Verzoekster benadrukt dat het respect van het recht op verdediging raakt aan de openbare orde en zij stelt dat zij in het licht van de gehele procedure niet heeft genoten van een doeltreffende voorziening in rechte. Zij verduidelijkt dat zij in strijd met de artikelen 3 en 13 EVRM haar vrees voor mishandeling niet kon verdedigen. Zij werd immers door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord zonder een advocaat en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geen streng onderzoek uitgeoefend van de gegrondheid van de nieuwe elementen.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van de artikelen 39/68-2, 48/3, 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze artikel 39/68-2 zou kunnen geschonden zijn bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit artikel handelt immers over de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en luidt als volgt: *“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.*

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Daarnaast wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschonden acht zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 0920316BZ), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.*

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Verzoekster betoogt in een eerste grief dat het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende aanwijzingen bevat dat haar verklaringen door een gemachtigde werd afgenomen in overeenstemming met de bepalingen van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat verzoekster zelf stelt dat *“het gehoorverslag van het Vreemdelingen Zaken door de ambtenaar “LVB” afgenomen”*. Verzoekster is derhalve in staat te achterhalen welke ambtenaar het gehoor heeft afgenomen. De onleesbare handtekening doet niets af aan deze vaststelling.

Verzoekster besluit dat aangezien het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken geen “identiteiten van de agent” alsmede geen duur van het gehoor bevat het in strijd is met de artikelen 16 en 17 van het Koninklijk besluit houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 16 van voormeld Koninklijk Besluit luidt als volgt:

“De ambtenaar van de bevoegde dienst belast met het gehoor van de asielzoeker stelt tijdens het gehoor een verklaring op. De verklaring bevat volgende inlichtingen : - de naam en de voorna(a)m(en) van de asielzoeker; - zijn geboortedatum alsook zijn nationaliteit; - zijn woonplaats; - de eventuele aanwezigheid van een tolk met vermelding van zijn identificatienummer evenals de eventuele door de asielzoeker gevraagde verandering van tolk overeenkomstig artikel 14 en de eventuele redenen waarvoor aan zijn verzoek geen gevolg werd gegeven; - de identiteit van de eventuele aanwezige persoon die over hem het ouderlijk gezag, de voogdij op basis van de nationale wet van de minderjarige of de bijzondere voogdij voorzien door de Belgische wet uitoefent; - de initialen van de ambtenaar van de bevoegde dienst belast met het gehoor van de asielzoeker; - in toepassing van artikel 8, § 2, het bezwaar of de afwezigheid van bezwaar bij de asielzoeker om te worden gehoord door een persoon van een ander geslacht; - de duur van het gehoor; - een inventaris van de tijdens het gehoor overgemaakte overtuigingsstukken. Indien de asielaanvraag behandeld wordt in het kader van artikel 51/10 van de wet, verstrekt de ambtenaar van de bevoegde dienst ook een vragenlijst. Deze vragenlijst kan tijdens het gehoor samen met de asielzoeker en, in voorkomend geval, met behulp van een tolk door de ambtenaar worden overlopen en ingevuld. De asielzoeker ontvangt een kopie van de tijdens het gehoor ingevulde vragenlijst en een ontvangstbewijs. De verklaring en, desgevallend, de tijdens het gehoor ingevulde vragenlijst geven getrouw de vragen weer die aan de asielzoeker zijn gesteld, alsook diens antwoorden. De verklaring en, desgevallend, de tijdens het gehoor ingevulde vragenlijst vermelden ook de toevoegingen en opmerkingen die tijdens het gehoor werden gemaakt door de asielzoeker of, in voorkomend geval, door de persoon die over hem het ouderlijk gezag, de voogdij op basis van de nationale wet van de minderjarige of de bijzondere voogdij, voorzien door de Belgische wet, uitoefent.”

Artikel 17 van voormeld Koninklijk Besluit luidt als volgt:

“De verklaring en, desgevallend, de tijdens het gehoor ingevulde vragenlijst worden voorgelezen, in voorkomend geval, met behulp van een tolk en, indien nodig, verbeterd. Ze worden gedateerd en ondertekend door de ambtenaar van de bevoegde dienst, de asielzoeker, de, in voorkomend geval,

aanwezige tolk en de, in voorkomend geval, aanwezige persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent op basis van de nationale wet van de minderjarige of die de bijzondere voogdij, voorzien door de Belgische wet, uitoefent. Indien de asielzoeker of, in voorkomend geval, de aanwezige persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent op basis van de nationale wet van de minderjarige of die de bijzondere voogdij, voorzien door de Belgische wet, uitoefent, weigert de verklaring en, desgevallend, de tijdens het gehoor ingevulde vragenlijst te ondertekenen, wordt hiervan melding gemaakt op deze documenten evenals van de redenen waarom hij weigert om ze te ondertekenen.”.

De Raad stelt vast dat noch artikel 16 noch artikel 17 van dit Koninklijk Besluit vereist dat de identiteit van de ambtenaar die het gehoor afneemt of de duur van het gehoor in de verklaring moeten worden opgenomen. Met betrekking tot de ambtenaar belast met het gehoor van de asielzoeker wordt enkel vermeld dat de verklaring die tijdens het gehoor wordt opgesteld de initialen van de desbetreffende ambtenaar bevat.

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het gehoorverslag aldus niet voldoende is om te bewijzen dat haar verklaringen wel door een gemachtigde van de Minister werden afgenomen zoals bepaald in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, noch waar zij meent dat de inhoud van dit document geen bewijswaarde kan hebben en dat de beslissing die gebaseerd is op dit onregelmatig gehoorverslag zich de onregelmatigheden toe-eigent. Verzoekster toont overigens op generlei wijze aan dat de vaststellingen van de bestreden beslissing geen grondslag zouden vinden in de verklaringen die zij heeft afgelegd met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar vierde asielaanvraag onder meer steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerdere asielaanvragen heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 76952 van 12 maart 2012 werd inzake verzoeksters eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“(…)De Raad meent dat de verklaringen van verzoekster met betrekking tot haar seksuele geaardheid en

problemen niet overtuigen. In haar Vragenlijst verklaart verzoekster dat zij intieme relaties begon uit te bouwen met vrouwen (stuk 10, nr. 5). Tijdens het gehoor van 10 juni 2011 (p. 17) ontkent verzoekster ooit met een andere vrouw dan R. een relatie gehad te hebben.

Wat de ontmoeting met deze vrouw betreft stelt verzoekster dat zij naar een speciale stille plaats gingen waar niemand komt en dit deden om apart te zijn (p. 11). Later tijdens het gehoor (p. 21) stelt verzoekster echter dat zij intieme momenten had in het appartement van haar vriendin en dat hetgeen in de auto voorviel spontaan gebeurde onderweg en niet gepland was.

Met betrekking tot het meedelen van het incident in de auto aan haar moeder ontkent verzoekster in het gehoor van 28 juli 2011 (p. 11) dat zij haar medegedeeld had dat het incident in de auto plaats had met een man. Zij heeft haar moeder niets verteld, maar de politie lichtte haar moeder in. Tijdens het gehoor van 10 juni 2011 (p. 15) stelde verzoekster dat zij haar moeder medegedeeld had dat het incident met een man was.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij zoveel als mogelijk contacten met Tsjetsjenen vermijdt en dat zij sinds haar aankomst in België reeds verscheidene opmerkingen heeft moeten verdragen, zelfs bedreigingen van Tsjetsjeense mannen die haar kledij en algemeen gedrag bekritisieren. Daarvoor koos zij een stad waar de Tsjetsjeense gemeenschap niet talrijk is. De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens de gehoren geen melding gemaakt heeft van deze problemen. Verzoekster stelde in antwoord op de vraag of zij zich enkel aangetrokken voelt tot vrouwen of ook tot mannen: “Voorlopig vrouwen. Hier nog niets, nu nog in opvangcentrum en er zijn vele mensen van Tsjetsjenië” (gehoor 10 juni 2011, p. 18).

Noch in het eerste noch in het tweede gehoor van 28 juli 2011 heeft verzoekster enige melding gemaakt van problemen met Tsjetsjenen in België. Het opvangcentrum wordt niet gekozen door de asielzoeker, aar toegewezen door Fedasil en zij zou er met veel Tsjetsjenen verbleven hebben.

De Raad meent dan ook dat verzoekster de kern van haar asielrelaas namelijk haar homoseksuele geaardheid en de eruit voortvloeiende problemen en gevaar niet aannemelijk maakt. Derhalve is de in dit verband neergelegde documentatie niet relevant.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken, meer bepaald convocaties van de politie betreft, wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet

het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011). Daarenboven betreft het gekopieerde documenten die gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen zijn. Deze documenten hebben geen bewijswaarde. Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.”

Ter ondersteuning van haar vierde asielaanvraag legt verzoekster een attest neer van het Federaal Bureau van Technische inventarisatie (BTI) van 24 juni 2014 en een brief van het “World Chechen Congress” van 4 augustus 2014.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Waar verzoekster betoogt dat zij haar asielaanvraag steunt op dezelfde motieven en dat zij betreffende haar problemen met de autoriteiten tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft benadrukt dat zij nooit heeft gezegd dat de problemen volledig waren opgelost, zij gewoon heeft laten weten dat ze niet zo zwaar waren in die periode en dat ze nu globaal zijn geworden en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening hield met deze elementen, gaat zij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot het door verzoekster in het kader van haar huidige asielaanvraag afgelegde verklaringen terecht oordeelt als volgt:

“Toen u in het kader van onderhavige aanvraag tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal werd gewezen op uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u destijds uw land van herkomst was ontvlucht omwille van de problemen van uw man, door wie u immers zelf problemen had gekregen met de overheid, antwoordde u dan weer dat u géén problemen hebt gekend met de autoriteiten in uw herkomstland omwille van uw man. U legde uit dat u hiermee louter doelde op de privéproblemen – problemen van huiselijk geweld – tussen u en uw man die u destijds hebt gekend (4e AA CGVS 5/08/2014 p. 6), en die u in het kader van uw eerste asielaanvraag vermeldde. Deze uitleg kan bovenstaande tegenstrijdigheid echter geenszins opheffen, daar u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel uitdrukkelijk aangaf problemen te hebben gekend met de autoriteiten omwille van uw man, te meer daar u hieraan toevoegde dat ‘deze problemen opgelost raakten’ nadat uw man zich had overgeleverd en zich aansloot bij de troepen van het Kadyrov-regime (4e AA DVZ, verklaring, rubriek 15). Bovendien werden uw verklaringen u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog in het Russisch voorgelezen, hetgeen u ter bevestiging hebt ondertekend, en verklaarde u op het Commissariaat-generaal aanvankelijk in dit verband dat uw verklaringen er correct werden genoteerd (4e AA CGVS 5/08/2014 p. 4-5).

Aangezien deze elementen betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas, namelijk de reden(en) van uw vlucht uit uw herkomstland, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent consistente en coherente verklaringen aflegde, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder aangetast.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar betoog haar verklaringen die zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd slechts herhaald. Verzoekster brengt echter geen elementen bij waaruit kan blijken dat haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken anders zouden zijn geweest of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Op geen enkele manier voert zij een dienstig verweer. Het louter herhalen van verklaringen heft immers de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

Verzoekster stelt dat zij met de brief van het “World Chechen Congress” heeft uitgelegd dat het over een geval van desertie gaat en dat niet alleen haar echtgenoot maar ook zijzelf verantwoordelijk wordt geacht, dat het over de regels geboden aan de Tsjetsjeense cultuur en het Kadyrov regime gaat, dat de mensen die de brief hebben geschreven de Belgische asieldiensten verzoeken om haar politiek asiel te geven. Zij geeft ook aan dat de brief van een officieel geregistreerde organisatie komt met meerdere afdelingen in verschillende landen, dat zij de organisatie in Antwerpen heeft gesproken en dat de persoon die de brief heeft geschreven gespecialiseerd is en een assistent is van een volksvertegenwoordiger in het Europees parlement en benadrukt dat deze persoon naar Oekraïne is gegaan om haar zaak te onderzoeken, dat die informatie is terug te vinden op de website, dat het om officiële informatie gaat en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen hier geen rekening mee heeft gehouden.

Met voormeld betoog gaat verzoekster opnieuw voorbij aan de concrete motivering dienaangaande van de commissaris-generaal die als volgt stelt “*Waar in de brief van het “World Chechen Congress” die u neerlegt ter ondersteuning van uw nieuwe verklaringen, vermeld wordt dat omwille van ‘de daad’ van uw echtgenoot in Oekraïne uw persoonlijke situatie verergerd is, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen en de inhoud van deze brief enkel kan worden afgeleid dat de persoon die deze brief heeft opgesteld zich hiervoor louter gebaseerd heeft op uw verklaringen. In de brief wordt immers geen melding gemaakt van andere bronnen of eigen onderzoek waaruit deze informatie bekomen werd, niettemin u aangaf dat de auteur van de brief naar Oekraïne was gegaan om ‘uw zaak’ te onderzoeken (4e AA CGVS 5/08/2014 p. 3-4). Hoe dan ook blijkt evenmin uit deze brief dat enige concrete aanwijzing voorhanden is waaruit blijkt dat u omwille van de activiteiten van uw (ex-)man van wie u zes jaar geleden op religieuze wijze scheidde, bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland effectief problemen zou kennen.”*

De Raad bevestigt dat uit de inhoud van deze brief enkel kan worden afgeleid dat de persoon die deze brief heeft opgesteld zich hiervoor louter gebaseerd heeft op verzoeksters verklaringen. In de brief wordt immers geen melding gemaakt van andere bronnen of eigen onderzoek waaruit deze informatie bekomen werd, niettegenstaande verzoekster aangaf dat de auteur van de brief naar Oekraïne was gegaan om ‘haar zaak’ te onderzoeken (vierde asielaanvraag, stuk 5, gehoorverslag, p. 3-4). Hoe dan ook blijkt evenmin uit deze brief dat enige concrete aanwijzing voorhanden is waaruit blijkt dat

verzoekster omwille van de activiteiten van haar (ex-)man van wie zij zes jaar geleden op religieuze wijze scheidde, bij een eventuele terugkeer naar haar herkomstland effectief problemen zou kennen.

De louter algemene beweringen dat het om een geval van desertie gaat en dat niet alleen haar echtgenoot maar ook zichzelf verantwoordelijk wordt geacht, dat het over de regels geboden aan de Tsjetsjeense cultuur en het Kadyrov regime gaat, dat de mensen die de brief hebben geschreven de Belgische asieldiensten verzoeken om haar politiek asiel te geven, dat de brief van een officieel geregistreerde organisatie komt met meerdere afdelingen in verschillende landen, dat zij de organisatie in Antwerpen heeft gesproken en dat de persoon die de brief heeft geschreven gespecialiseerd is en een assistent is van een volksvertegenwoordiger in het Europees parlement en dat deze persoon naar Oekraïne is gegaan om haar zaak te onderzoeken en dat die informatie is terug te vinden op de website en dat het om officiële informatie gaat doet geen afbreuk aan de draagkrachtige en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing. Verzoekster herhaalt hiermee bovendien louter haar verklaringen die zij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Waar verzoekster betoogt dat zij met het attest van het Federaal Bureau van Technische Inventarisatie (BTI) wil aantonen dat zij in Tsjetsjenië geen bezittingen of eigendommen heeft waardoor indien zij wordt teruggestuurd niet weet waar zij naartoe kan gaan en dat haar familie op de hoogte is van haar relatie met een vrouw en dat zij aldus niet meer bij haar familie terecht kan en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hier geen rekening mee heeft gehouden, gaat zij opnieuw voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot voormeld document oordeelt als volgt: *"Uit het attest van het Federaal Bureau van Technische Inventarisatie (BTI) kan ten slotte louter worden opgemaakt dat u in Tsjetsjenië geen woonst (meer) bezit. Verder voegt dit attest niets toe aan de door u ingeroepen terugkeervrees. Het loutere feit dat u geen eigen woonst meer bezit in uw land van herkomst, betreft een aspect van socio-economische aard en kan niet aanzien worden als een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan dit beschouwd worden als een ernstig gevaar voor uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit."* Voorts gaat zij eraan voorbij dat de problemen van verzoekster met haar familie omwille van haar relatie met een vrouw reeds van bij haar eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden (zie hoger). Ook uit wat voorafgaat en uit wat volgt blijkt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Het loutere feit dat verzoekster geen eigen woonst meer bezit in haar land van herkomst, betreft een aspect van socio-economische aard en kan niet aanzien worden als een nieuw element die de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Waar verzoekster nog artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen citeert en meent dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast, wijst de Raad erop dat artikel 27 als volgt luidt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met

enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit artikel heeft miskend.

De door verzoekster geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen waar de commissaris-generaal oordeelt als volgt:

“(…)Uw huidige asielaanvraag steunt enerzijds op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet. Zo herhaalt u dat u omwille van een intieme relatie met een vrouw problemen kreeg met de politie en met uw broer en stelt u dat deze problemen nog steeds actueel zijn. Anderzijds vermeldde u nieuwe problemen die recentelijk waren ontstaan. Zo vernam u dat uw man, van wie u op religieuze wijze scheidde in 2008 maar met wie u nog steeds officieel gehuwd zou zijn, zich dit jaar had aangesloten bij de troepen van Kadyrov en met het Bataljon Vostok naar Oekraïne werd gestuurd om de Russische separatisten te ondersteunen. In Oekraïne verliet uw man zijn eenheid echter en sloot zich aan bij de strijders van de Oekraïense overheid. Omwille hiervan vreest u dat u en uw kinderen bij een terugkeer vervolgd zouden worden door de autoriteiten (4e AA CGVS 5/08/2014 p. 6-8; 4e AA DVZ verklaring, rubriek 15, 17).

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag op 23 december 2011 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd bij arrest d.d. 12 maart 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, die concludeerde dat u er niet in slaagde de kern van uw asielrelaas, namelijk uw beweerde homoseksuele geaardheid en de hieruit voortvloeiende problemen en gevaar aannemelijk te maken. Het cassatieberoep dat u hiertegen indiende bij de Raad van State werd op 11 mei 2012 verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Bovendien oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken inzake de daaropvolgende aanvragen die u inhoudelijk verbond aan uw oorspronkelijke asielaanvraag, telkenmale dat er geen elementen of gegevens door u werden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Zodoende werden uw tweede en derde aanvraag niet in aanmerking genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Rekening houdend met wat voorafgaat, dient naar aanleiding van uw huidige, vierde asielaanvraag te worden nagegaan of er, wat u betreft, een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans alsnog aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet – uw initiële problemen waarvoor u naar België bent gekomen zijn nog steeds actueel (supra) – moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Meer nog werd er enkele bijkomende inconsistenties en tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen, waardoor de geloofwaardigheid van uw oorspronkelijke asielrelaas, alsook uw nieuwe verklaringen, (verder) onderuit wordt gehaald.

Zo maakte u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag geen enkele melding van uw oorspronkelijke asielmotieven, namelijk uw problemen met de politie en met uw broer omwille van uw intieme relatie met een vrouw. U haalde daarentegen aan dat u destijds uw land van herkomst was ontvlucht omwille van de problemen van uw man Isa, door wie u immers zelf problemen had gekregen met de overheid, hetgeen ‘opgelost’ raakte nadat uw man zich had overgeleverd aan de overheid en zich aansloot bij de troepen van het Kadyrov-regime (4e AA DVZ verklaring, rubriek 15). Van dit laatste maakte u dan weer geen enkele melding naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen. Pas toen u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u melding van de problemen die u tijdens uw vorige aanvragen uiteen hebt gezet en verklaarde u dat deze nog steeds actueel zijn (4e AA CGVS 5/08/2014, p. 6, 8). Echter, toen u nadien herhaaldelijk werd gevraagd wat u vreest bij een eventuele terugkeer, maakte u opnieuw geen enkele melding van uw oorspronkelijke terugkeervrees zoals u die naar aanleiding van uw vorige aanvragen uiteen hebt gezet,

en verklaarde u zowaar behoudens problemen in verband met uw mans activiteiten in Oekraïne niets anders te vrezen (4e AA CGVS 5/08/2014, p. 11). Dit gegeven doet enerzijds verder vragen rijzen bij uw initiële vluchtmotieven.

Het feit dat u een geheel ander en nieuw vluchtmotief opgeeft bij het indienen van uw vierde asielaanvraag, hetgeen u voordien nooit aanhaalde als reden van uw vlucht, en hierbij aanvankelijk geen enkele melding meer maakte van het vluchtmotief dat u naar aanleiding van uw vorige aanvragen aanhaalde, haalt niet enkel de geloofwaardigheid van uw oorspronkelijke maar ook deze nieuwe vluchtmotieven onderuit. Van een asielzoeker die zijn/haar land van herkomst ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij/zij alle elementen ter ondersteuning van zijn/haar asielaanvraag van meet af aan op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

(...)

Aangaande de verklaringen die u aflegt met betrekking tot nieuwe gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag – Uw (ex-)man had zich overgeleverd en aangesloten bij troepen van het Kadyrovregime. Ter ondersteuning van de Russisch gezinde rebellen werd hij naar Oekraïne gestuurd. Daar verliet hij echter het Russisch gezinde bataljon en sloot zich aan bij de Oekraïense strijdkrachten. U en uw kinderen zouden indien u zou terugkeren door dit verraad van uw echtgenoot in levensgevaar verkeren, daar de autoriteiten jullie medeverantwoordelijk achten voor zijn daad (4e AA DVZ, verklaring, rubriek 15-18; CGVS 5/08/2014 p. 3, 7-9), - moet ten slotte worden opgemerkt dat deze niet overtuigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen naar aanleiding van uw vorige aanvragen, die op basis van bovenstaande argumenten in het kader van uw huidige aanvraag enkel verder werd bevestigd, reeds een ernstig voorbehoud plaatst bij de geloofwaardigheid van de nieuwe door u aangehaalde problemen in verband met de activiteiten van uw (ex-)man in Oekraïne.

Zij daarnaast benadrukt dat, hoewel jullie nog steeds wettelijk gehuwd zijn, u en uw man in 2008, d.i. zes jaar geleden, op religieuze wijze scheidden, dat jullie sindsdien niet meer samenwoonden en dat u voor het laatst contact met hem had in 2009 (1e AA CGVS 10/06/2011 p. 3-5). Aangezien u verklaarde dat uw (ex-)man zich (na jullie scheiding) uiteindelijk had 'overgeleverd' aan de overheid, waarna hij zich aansloot bij de troepen van het Kadyrov-regime (4e AA DVZ verklaring, rubriek 15), kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de autoriteiten in dergelijke omstandigheden weet zouden hebben van uw (ex-)mans achtergrond en bijgevolg zijn gezinssituatie. Zodoende is het weinig waarschijnlijk dat u en/of uw kinderen in dit verband nog gevisieerd zouden worden.

Hoe dan ook blijkt uw verklaring dat u bij een terugkeer vervolgd zou worden door de autoriteiten omdat uw (ex-)man in Oekraïne zou zijn overgelopen en zich aansloot bij de 'Oekraïense strijders', louter een veronderstelling die u niet hard kunt maken. Er zijn immers geen enkele concrete aanwijzingen voorhanden waaruit blijkt dat u effectief gevisieerd zou worden in dit verband (4e AA CGVS 5/08/2014 p. 7-9; 4e AA DVZ verklaring, rubriek 15, 17). U beweerde weliswaar dat u van uw moeder vernam dat zij door de wijkagent werd bezocht die haar vragen stelde over uw verblijfplaats. U verklaarde evenwel dat hierbij verder geen concrete uitleg werd gegeven, doch louter vragen werden gesteld over uw verblijfplaats (CGVS 4e AA 5/08/2014 p. 10). Bijgevolg is er geen aanwijzing voorhanden waaruit blijkt naar aanleiding van wat dit bezoek van de wijkagent aan uw moeder zou hebben plaatsgevonden.

(...)

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. (...)."

Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.5. In zoverre verzoekster in een derde grief verwijst naar de artikelen 3 en 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikelen 10 a), 15 en 39 van de Richtlijn 2005/85/EG, rechtspraak van het Hof van Justitie, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en zij aanvoert dat zij in strijd met de artikelen 3 en 13 EVRM haar vrees voor mishandeling niet kon verdedigen vermits zij het gehoor zonder de bijstand van een advocaat heeft afgelegd en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen streng onderzoek heeft uitgeoefend van de gegrondheid van de nieuwe elementen, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt en artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat. De Raad benadrukt dat verzoekster met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

Waar verzoekster stelt dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een raadsman gaat zij eraan voorbij gaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rechtsprekend orgaan is en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures enkel in tuchtzaken gelden, behoudens andersluidend voorschrift. In tegenstelling tot wat verzoekster meent, blijkt uit de aangehaalde artikelen van de Procedurerichtlijn geenszins dat de asielzoeker bij elk gehoor bij de asielinstanties moet kunnen worden bijgestaan door een raadsman.

Voor zover verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen streng onderzoek heeft uitgeoefend van de gegrondheid van de nieuwe elementen wordt verwezen naar hetgeen desbetreffend hierboven werd gesteld in punt 2.4.

In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en de gegevens van het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF